

ANA JIMÉNEZ

L'escriptor Paul Lynch, guanyador del premi Booker per *El càntic del profeta*, a Barcelona

ENTREVISTA

LARA GÓMEZ RUIZ
Barcelona

Guanyar un premi Booker, un dels guardons literaris més prestigiosos de parla anglesa, canvia la vida. Si no, que ho diguin a Paul Lynch (Limerick, 1977), que ha vist com, en poc menys d'un any, els seus lectors s'han triplicat. "No estic segur d'haver processat tot el que m'està passant", reconeix a *La Vanguardia* mentre s'acaba el tercer cafè del matí, per sort, descafeïnat. No es refereix només a l'àmbit literari, ja que en el personal va haver de lluitar amb un càncer, de què ja està recuperat. El dia que es va assabentar que era finalista, va entrar a quiròfan.

L'escriptor irlandès és aquests dies a Barcelona per celebrar l'arribada a les llibreries, en català i en castellà, d'*El càntic del profeta* (Periscopi/Alfaguara), la novel·la que planteja les conseqüències més extremes de viure

"La fi del món passa cada dia, encara que no ho vulguem veure"

Paul Lynch

Novel·lista, guanyador del Booker 2023

en un país governat per la ultradreta. La protagonista és Eilish Stack, una dona que veu com el seu món està a punt d'enfonsar-se quan dos agents es presenten a casa per interrogar el seu marit, un sindicalista. Prometen que serà una cosa breu, però passen els dies i no se'n sap res.

Digui la veritat, l'auge dels partits d'extrema dreta va motivar aquesta novel·la?

Van ser diverses coses. La guerra de Síria, la crisi dels refugiats i, també, rellegir *Elllopestepari*, de Hermann Hesse. La primera vegada que va caure a les meves mans, tenia 20 anys i eren els noranta. Recordo un passatge que em va marcar perquè el protagonista està veient com tot el caos, xenofòbia i antisemitisme s'apodera d'Alemanya i diu: "La guerra és inevitable". Jo, que vivia en

una època de pau, vaig pensar que complicat que devia ser passar per allò. Quan vaig tornar al llibre el 2018, en canvi, vaig sentir esgarriances.

Hi va trobar semblances?

Vaig sentir que algunes coses podien tornar a passar. El meu llibre recorda que la civilització és una capa finita que es desfà ràpid. Ara vivim en un temps en què les democràcies estan en perill. La idea fundacional de la Unió Europea no era l'economia, sinó la pau. Les dues guerres mundials eren molt presents però sembla que se'ns hagin oblidat.

Creu que n'hi haurà una tercera?

El que sé és que hem deixat de banda aquella memòria viva i no sabem on portarà tot això. Per això mantinc que aquest llibre no és una distopia. Narro coses que, encara que exageri, estan passant.

Les seves pàgines reflecteixen com pot canviar l'actitud de les persones en règims autoritaris.

El ciutadà corrent s'adona que val més veure, callar i obeir perquè vol protegir la seva feina, la seva família i la seva pròpia vida.

Ser submís.

Sobreviure.

A la seva trama reflecteix com la comunitat internacional mira cap a una altra banda.

Hi ha la creença al món occidental que, quan passa una cosa dolenta, no es permetrà la injustícia. Que prevaldrà el bé sobre el mal. Per la protagonista, és la fi del món. Pel lector, una notícia més. La fi del món passa cada dia i continuarà passant encara que apaguem el televisor.

Ens hem immunitzat davant les desgràcies?

En part sí, però m'agradaria pensar que no del tot, que ens queda una mica d'humanitat.

Els protagonistes veuen l'oceà com a via per salvar-se.

Això també passa actualment. Quan veiem els migrants que sol·liciten asil, els acabem reduint a simples objectes. No som capaços d'entendre la complexitat del que els porta a emprendre un viatge tan perillós. Som lamentables. ●